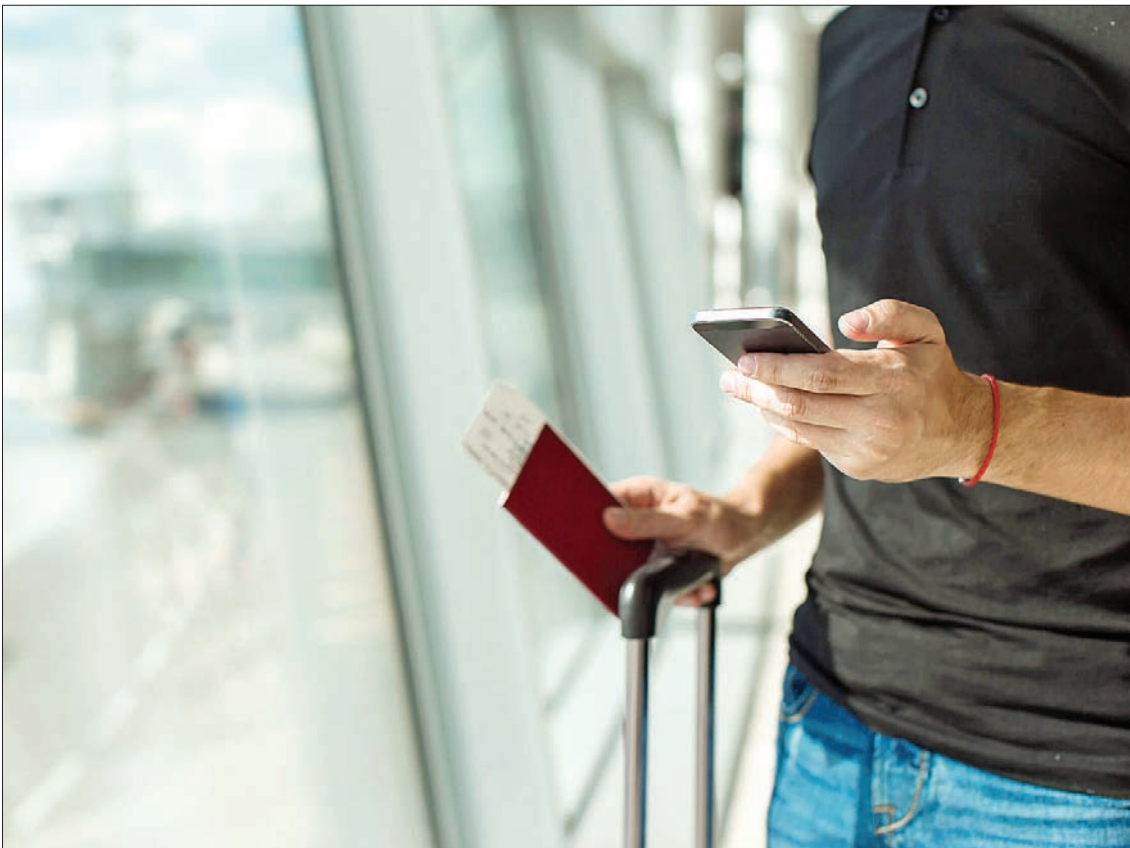

«شهروند» از مغایرت‌های طرح جدید مخابرات با حقوق شهروندی گزارش می‌دهد

رجیستری مقابل گردشگران

◀ ایرانیان خارج از کشور برای استفاده از گوشی‌های تلفن همراهشان در ایران باید دو بار مالیات بپردازند
◀ گردشگران خارجی در سفر به ایران نمی‌توانند با تلفن همراهشان از اپراتورهای داخلی کشور استفاده کنند

مهرنوش گرکانی - شهروند حقوقی | «دستگاه

با مشخصات زیر جزو دستگاه‌های قانونی ثبت‌شده نمی‌باشد و از تاریخ ۱۳۹۶/۱۰/۲۵ در شبکه سرویس نخواهد گرفت.» آمده است ایران تا خانواده‌اش را ببیند که با این پیام روبه‌رو می‌شود. پیامی که اطلاع می‌دهد دیگر نمی‌تواند در ایران و باسیم کارت ایرانی‌اش از تلفن همراهش استفاده کند. آمده است تا تعطیلات کریسمس را بماند، اما به این فکر می‌کند که اگر دفعه بعدی بیاید یا باید مبلغ رجیستری را پرداخت کند یا از موبایلش استفاده نکند. اما به نظر می‌رسد طرح رجیستری تلفن همراه با آن که ممکن است جلوی قاچاق این کالا را بگیرد، اما از آن طرف هم ظلمی است به ایرانیان خارج از کشور و همچنین توریست‌های خارجی که برای سفر به ایران می‌آیند. با توجه به حقوق شهروندی و انسانی هر فرد، این حق هر شهروندی است که اموال خود را از هر کجایی که می‌خواهد (چه داخل کشور و چه خارج از کشور) فراهم کند و این نکته که نتواند از اموال شخصی‌اش در داخل ایران استفاده کند، ضایع‌شدن حقش است. البته که برای وارد کردن اجسام بزرگتری مانند خودرو یا لوازم خانگی هم باید مبلغ گمرک پرداخت شود، اما هیچ کس لوازم خانگی‌اش را در سفر همراه خود نمی‌برد. تلفن همراه یک وسیله شخصی است.

درواقع بسیاری از مواردی که در منشور حقوق شهروندی وجود دارد، حقوق ذاتی و طبیعی یک انسان است که باید در سراسر جهان از این حقوق بهره‌مند باشد. در بسیاری از بندهای منشور حقوق شهروندی نیز به کرامت انسانی و آزادی انتخاب شهروندان اشاره شده است. شهروندان می‌توانند وسایل شخصی خود را از هر جایی که می‌خواهند تهیه کنند، مگر آن که خلاف قانون عمل کرده‌اند. در واقع منشور حقوق شهروندی همان رعایت قانون است. اما باید به این نکته توجه داشت که نمی‌توان شهروندان را به دلیل آن که تلفن همراهشان را از داخل مرزهای ایران خریداری کرده‌اند، محروم از حقوق خود کرد. داد که ممکن است کالای قاچاق یا حتی دزدی باشد.

اخطار به ایرانیان در تعطیلات کریسمس

کریسمس و تعطیلاتش شاید برای بسیاری از ما ایرانیان که داخل کشور زندگی می‌کنیم، موضوع مهمی نباشد، اما برای ایرانیان خارج از کشور تعطیلات خوب و مهمی است. تعطیلات کریسمس برای بسیاری از ایرانیان که خارج از کشور زندگی می‌کنند، فرصتی است برای بازگشت به ایران و دیدن و بازدید خانواده. اما اسامیل هرمان ایرانیان خارج از کشور تعطیلات خود آمده بودند، با یک اخطار از طرف شرکت اپراتور تلفن همراهشان مواجه شدند. اخطاری با این مضمون که تنها تا آخر ماه فرصت دارند تا از تلفن همراهشان در کشور خودشان استفاده کنند و بعد از آن دیگر سیم کارت ایرانی‌شان روی این تلفن همراه پوشش دهی ندارد.

این در حالی است که تمام این مردم هنوز هم هموطنان ما محسوب می‌شوند، اما خانه و زندگی دیگری برای خود در خارج از این مرزها نیز دارند. آنها نیاز به خدمات زندگی‌شان مانند تلفن همراه را از کشور

که در آن زندگی می‌کنند، خریداری می‌کنند و در همه جای دنیا نیز می‌توانند از آن تلفن همراه استفاده کنند و حالا با اجرای برنامه رجیستری برای تلفن‌های همراه وقتی به کشور خود بازمی‌گردند نمی‌توانند از

رجیستری موبایل، بی‌انصافی در حق مسافران

علیرضا دقیقی

حقوقدان
و وکیل پایه یک دادگستری

کشورهای دیگر هستند که از اپراتورهای شبکه تلفن همراه آن کشور استفاده کنند که در واقع مبلغ مالیات روی میزان مصرفی آنها از آن سیم کارت محسوب می‌شود. در واقع باید گفت اگر نیاز به طرح رجیستری وجود دارد، باید برای تمام کالاها باشد. به‌عنوان مثال موبدهایی که وارد کشور می‌شوند نیز ثبت می‌شوند یا خیر؟ در واقع بسیاری از کالاهای دیگر نیز قاچاق می‌شوند که پیشتر آنها دارای مک آدرس هستند. آیا موبدها هم که دارای مک آدرس هستند، رجیستری می‌شوند؟ گوشی‌های تلفن منازل نیز رجیستر نمی‌شوند. به نوعی اغلب کالاهایی که از آنها استفاده می‌کنیم، رجیستری نمی‌شود و حالا روی گوشی‌های تلفن همراه متمرکز شده‌اند، در حالی که حجم عظیمی از مرادوات اقتصادی یا دیگر لوازم انجام می‌شود. نگاه کلی به کالاهای قاچاق مشکل دارد. ما حق نداریم کالایی که در کشور وجود دارد را بگوییم قاچاق است یا نیست؟ چرا که مبدأ اخذ گمرک این کالا در مرز است. در واقع می‌توانیم به هر عواری که گمرکی را هنگامی که کالاها به کشور وارد می‌شوند بپردازیم، این مبلغ را در انتهای فروش محصولات و از خریدار جز دریافت کنیم. در واقع می‌توانیم هر چه در فروشگاه‌ها فروخته می‌شود به‌عنوان مالیات مبلغی از آنها را کم کنیم. باید به آن توجه کنیم که این کالاها از یک ورودی وارد کشور شده‌اند. حال می‌توان گفت یا آن ورودی مشکل داشته باند داشته است و به طریق دیگری وارد کشور شده است که در هر صورت باید به آن احترام گذاشته شود. پس ما روش متداول اخذ وجه گمرکی را باید تغییر دهیم. هر کالایی که وارد کشور می‌شود، خریدار نهایی باید مبلغ گمرک را بپردازد. بنابراین می‌شود آن مبلغی را که در مبدأ ورودی می‌پردازد در مقصد و زمان استفاده پرداخت کند.

بسیاری از افراد ممکن است در سفر به خارج از کشور برای مصرف شخصی خود یک تلفن همراه تهیه کنند و مالیات این کالا را به کشوری که از آن تهیه کرده‌اند، پرداخت‌اند و این روش صحیحی است. اما این فرد نباید دوباره برای استفاده شخصی خود در کشور مجدداً مبلغی را به‌عنوان مالیات یا مبلغ عوارض گمرک پرداخت کند. اگر بخواهیم قانون کالای قاچاق را روی تمام موارد اجرا کنیم، باید روی لباس، کفش، دارو، بورد و سایر وسیله دیگری نیز اجرا شود. البته که بسیاری عنوان می‌کنند با این کار ورود کالای قاچاق به طریق چندانی باب می‌شود.

البته یک دسته افراد دیگری نیز هستند که با وجود طرح رجیستری هنگام سفر به ایران با مشکل مواجه می‌شوند. بسیاری از

سفر همراهها خود داشته‌باشند. در طرح رجیستری موبایل که گفته می‌شود وارد فاز سوم اجرایی شده است، برای مسافرانی که از خارج از کشور تلفن همراه با خود دارند و می‌خواهند از آن تلفن توسط شبکه‌های اپراتور همراه در ایران استفاده کنند، راهکاری گذاشته است؛ راهکاری که به نظر منصفانه نمی‌آید. در این طرح ذکر شده است: «مسافرانی که از خارج از کشور گوشی تلفن همراه یا تجهیزات دارای سیم کارت خریداری کرده و به همراه خود وارد کشور می‌کنند، باید شناسه بین‌المللی ۱۵ رقمی (IMEI) تجهیزات خریداری شده را در گمرک محل ورود خود ثبت کنند. مسافران هنگام ثبت شناسه گوشی تلفن همراه خود باید عوارض گمرکی آن را پرداخت کرده و رسید آن را نزد خود نگهداری کنند و در آخر، پس از دریافت کد فعال‌سازی از وزارت صنعت، معدن و تجارت باید، را در سامانه همتا به Hamantswir ثبت کنند. عوارض گمرکی و ارزش گذاری کالای مسافری براساس ارزش‌های ثبت‌شده در سامانه TSC به آدرس tsc.ir انجام می‌شود.»

اما باید دید بعد از اجرای تمام و کمال طرح رجیستری تلفن همراه تا چه اندازه میزان قاچاق یا ورود کالاهای مسافری به کشور کم می‌شود؟ و آیا مسافران و توریست‌ها با این طرح به راحتی کنار می‌آیند؟ آیا از میزان ورود توریست‌ها به کشور با این طرح کم می‌شود؟

گزارش

حداقل سن ازدواج قانونی در ایران

فاطمه امیدوار | انتشار جزئیات نتایج سرشماری سال ۱۳۹۰ به روشنی نشانگر تحولات پرشتاب جامعه ایران است. بسیاری از شاخص‌های این سرشماری نسبت به سرشماری سال ۱۳۸۵ تغییرات قابل تأملی را نشان می‌دهند. شاخص‌هایی نظیر رشد سالانه جمعیت، بعد خانوار، نسبت جمعیت شهری به روستایی، میزان باسوادی، تعداد کاربران اینترنت و متوسط سن ازدواج، با توجه به آمار منتشرشده، میانگین سن ازدواج در مردان بیش از ۲۶ سال و در زنان ایرانی بیش از ۲۳ سال است. حال باید دید این واقعیت موجود در جامعه امروز ایران با ماده ۱۰۴۱ قانون مدنی در خصوص حداقل سن قانونی برای ازدواج افراد هم‌خوانی دارد؟!

جلد دوم قانون مدنی ایران که ماده ۱۰۴۱ نیز بخشی از آن است، مصوب سال ۱۳۱۳ است. این ماده جزو معدود مواد قانون مدنی است که بارها از سوی قانون‌گذاران مورد تغییر قرار گرفته است. در سال ۱۳۱۳ قانون‌گذار حداقل سن ازدواج برای دختران را ۱۵ سال تمام شمسی و برای پسران ۱۸ سال تمام شمسی در نظر گرفته بود. اما در همان قانون با نظر گرفتن شرایط اجتماعی آن زمان ایران، تدابیری اندیشیده شده بود که در شرایط استثنایی، دختران ۱۳ ساله و پسران ۱۵ ساله نیز قادر به ازدواج باشند.

سال‌ها بعد یعنی در اواخر دهه ۴۰ شمسی تلاش‌هایی صورت گرفت تا برخی از قوانین ایران بی‌ارامون مسائل خانواده تغییر یابد. این تلاش‌ها منجر به تصویب قانون حمایت از خانواده در سال ۱۳۴۶ شد، اما در این قانون سن ازدواج تغییری نیافت. به فاصله نسبتاً کوتاهی از تصویب آن قانون، در سال ۱۳۵۳ مجدداً قانونی دیگر با همان عنوان قانون حمایت از خانواده تصویب شد و حداقل سن ازدواج در ایران را به صورت چشمگیری افزایش داد و تمامی قوانین مغایر با خود را نیز منسوخ اعلام کرد.

در این قانون، حداقل سن ازدواج برای دختران ۱۸ سال تمام شمسی و برای پسران ۲۰ سال تمام شمسی در نظر گرفته شد و تنها استثنایی برای دختران قایل شده و در شرایطی خاص دادگاه‌ها مجاز دانسته شدند تا به دخترانی که به ۱۵ سال تمام شمسی رسیده‌اند، اجازه ازدواج دهند. در این قانون هیچ استثنایی برای پسران در نظر گرفته نشده بود و شاید بتوان گفت از این منظر قانون‌گذاران آن زمان به بافت مناطق روستایی ایران که درصد ۵۰ توجّه چندانی نکرده بودند. در سال ۱۳۶۱ بار دیگر قانون‌گذار اقدام به تغییر ماده ۱۰۴۱ قانون مدنی کرده و ناگهان حداقل سن ازدواج را ۱۸ و ۲۰ سال تمام شمسی به ۱۵ و ۱۸ سال تمام شمسی کاهش دادند. این اقدام آنان از دید برخی حقوقدانان و فعالان اجتماعی، اقدامی اشتباه و مغایر با واقعیت‌های آن زمان جامعه ایران تلقی شد،

پادداشت

نقش شورای حل اختلاف در جامعه

آریتا قربانی ریجم، مدرس دانشگاه | شورای حل اختلاف یکی از مراجع رسیدگی به اختلافات مردمی است که در سال گذشته حدوداً ۴۳ درصد پرونده‌های قضائی کشور را حل و فصل کرده، در واقع شوراها بخشی از بار مسئولیت دستگاه‌های قضائی را کاهش داده‌اند که این امر در روند پرونده‌های قضائی کشور نقش بسزایی ایفا کرده است.

یکی از بزرگترین مزایای شوراهای حل اختلاف افزایش صلح و سازش در جامعه است. در این راستا قانون‌گذار حیثه صلح و سازش را در تمامی امور مدنی و حقوقی همچون دعوی مربوط به تخلیه عین مستأجره به جز دعوی سرقرض و حق کسب و پیشه و صدور گواهی حصر و رات و تحریر ترکه و همچون دعوی خانوادگی تا ۲۰۰ میلیون ریال، تمامی جرایم قابل گذشت و جنبه خصوصی جرایم غیر قابل گذشت در شوراها بیان کرده که در بر این مبنای در روند پرونده‌های قضائی در صورت حصول سازش میان طرفین چنانچه موضوع به طور چشمگیری رشد کرده است.

در صلاحیت شورای حل اختلاف باشد، گزارش اصلاحی صادر و پس از تأیید قاضی شورا به طرفین ابلاغ می‌شود و اگر موضوع در صلاحیت شورای حل اختلاف نباشد، نخست رجیستری می‌شود و این شکل بود که به‌حال سیم‌کارتی که خریداری شده است نام و مشخصاتی دارد و نیازی به رجیستری گوشی تلفن همراه وجود نداشت و مک آدرس تلفن همراه با سیم‌کارت کار می‌کرد و کسی با این مورد که این کالا قاچاق هست یا نیست، کاری نداشت، اما حالا این گونه است که باید مشخص شود آن گوشی تلفن همراه چگونه وارد کشور شده است و چه کسی از آن استفاده می‌کند که در واقع به این کار طرح رجیستری تلفن‌همراه می‌گویند.

اما در این باب‌ها افرادی به میان می‌آید که ایرانی هستند و خارج از کشور زندگی می‌کنند و تنها برای سفر به ایران می‌آیند افرادی که از خارج از کشور وارد می‌شوند یا باید اظهار کنند که کالا را خریداری کرده‌اند یا نخریده‌اند، اگر خریداری شده است می‌توانند به مدت یک ماه از آن در ایران استفاده کنند. در واقع دسته‌ای از افراد به وجود می‌آید که از گوشی موبایل‌شان و شبکه اپراتورهای داخلی استفاده می‌کنند. اما در این جا باید گفت که ماه استفاده می‌کنند و همین افراد اگر برای بار دوم وارد ایران شوند، دیگر نمی‌توانند از گوشی تلفن همراهشان با سیم‌کارت ایرانی در کشور استفاده کنند. البته اگر بخواهند از آن استفاده کنند، باید هزینه رجیستری گوشی تلفن را پرداخت کنند. اما در این جا باید گفت که این عمل منصفانه نیست و در واقع نقض حقوق شهروندی است. بسیاری از این افراد تلفن همراهشان را از ایران خریداری نکرده‌اند و هنگام خرید مالیات آن را پرداخت‌اند. این افراد از ادانه به کشورهای دیگر سفر می‌کنند بدون آن که مجبور باشند عوارض استفاده از تلفن همراهشان را بپردازند. تنها زمانی افراد مجبور به پرداخت مالیات در